

**CL. V. Ioannis Wamesii, I. C. Celeberrimi, In Academia
Lovaniensi Antecessoris Primarii, Responsorum Sive
Consiliorum De Iure Pontificio Tomus ...**

Wamesius, Johannes

[S.l.], 1643

De Locato & Conducto. Consilium CCCXXIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98716](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98716)

nam, an Ioannes ad conductionem continuandam admitti debuerit; dictoque provisionali decreto definitam esse patientiam utendi fruendi, eamque secundum leges conductionis Ioanni esse per Dominum Abbatem præstandam; solamque questionem rationum inter eos de reliquis pensionum & culturæ nunc superesse: cum de rationibus per Dominum Abbatem nunquam proposita sit quæstio, eamque ipse invitatus hic proponere non teneatur.

Quo fit, ut maneat adhuc suo loco non definita questio, An Dominus Abbas iuste & merito sit ingressus villæ suæ sic desertæ possessionem & culturam, dictaque colonis recte averterit. Ideoque resolutio provisionali isto decreto (quod non parit exceptionem rei iudicatæ in principali, *c. Grave in fin. de præbend. l. Adoptivum §. 1. De in ius vocando*) iterum removeri debeat colonus; & villæ seu coloniarum possessio & administratio libera Domino Abbati relinqui; vel per plenum possessorium, quod domino locatori adversus conductorem datur, *l. colonus De vi & vi armata*; vel definitive iure petitorio per declarationem, quod Ioannes per suam malam versationem ac desertionem exciderit locatione; & ob id villam excedere, illamque locatori, sit ut præmittitur, relinquere debeat. Ex quo quidem vero statu causæ officium Dominorum Scabinorum esse putamus, ut resolutio effectui provisionalis sententiæ, declarent Dominum Abbatem recte & iuste propriâ autoritate ingressum esse possessionem suæ villæ, propter præactam coloni malam versationem, seu dictæ villæ desertionem; & Dominum Abbatem reponant in illa possessione & fructu ejusdem villæ, in qua fuit tempore latæ dicti provisionalis decreti: condemnando eundem præfatum Ioannem in expensas litis.

D. Locato & Conducto.

SUMMARY.

Locatio nomine Ecclesiæ facta an per successorem Prælatum retractetur.

1. 18. Decimas locare possunt Ecclesiastici.
 2. Contrahere potest quisque qui iure non prohibetur.
 3. Locatio rerum Ecclesiæ ad non longum tempus fieri potest.
 4. 7. Consensus Capitalis quando pro superioris autoritate fit.
 5. Restitutio integer opus non est cum superest remedium ordinarium.
 6. 9. 11. Prælati an debeant stare contractui sui prædecessoris.
 8. Vfusarius & usufructuarius ultra tempus viæ locare non possunt.
 10. Conventus non moritur.
 12. Prælati adversus contractum prædecessoris sui quando restitui possint.
 13. Ecclesiæ iure minoris utitur.
 14. Minor ex evidente læsione restituitur.
 15. Ecclesiæ quando adversus contractum restituitur.
 16. Læso accuratè probanda ut restitutio locum habeat.
 17. Res qualibet libera præsumitur.
 19. Conductor cui res prima tradita potior est.
 20. Ecclesiastici amplius sdem exhibere debent.
- Conf. Wamelf. Tom. II.

CONSILIUM CCCXXIII.

PRO revocatione sententiæ restitutionis in integrum latæ per Dominum Officiale Leodiensem Iudicem primæ instantiæ in favorem Abbatis & Conventus Belli Reditus, aliorumque prætenorum decimatorum se adiungentium, contra Domicellam Annam relictam Petri Meys; etsi non admodum sit necesse multa scribere, quod status causæ veteraria Iuris articulo satis vulgari: sublevando tamen Domini Alsestoriis laborem, pauca quadam adferemus. In ea enim sumus opinione, quod Domini Officialis Leodiensis sententia revocari omnino debeat. Quantum porro ex actorum lectione deprehendere potuimus, tria sunt, quæ parte Domini Abbatis allegantur, contra contractum locationis & conductionis decimarum, vivente prædecessore moderni Abbatis cum Petro Meys dictæ appellantis quondam marito intæ; nullitas, extinctio, & læsio: quorum duo extrema in prima instantia, medium in hac secunda, magis proposita sunt. Quæ tria ordine excutiendo, demonstrabimus, nullum esse ex ijs, quod in hac causa locum habere possit: ita ut in obscuro esse nequeat causa dictæ revocationis.

Quod autem in primis dictus contractus quondam Petri Meys, in cuius ius successit dicta appellans, non sit nullus, patet ex ipso contractus instrumento in prima instantia exhibito, sano & integro, nullaque parte vitiato, aut cancellato; sic ut dici non possit externo aliquo vitio laborare. Prout nec interno aliquo vitio laborare demonstrari potest; siue personas contrahentes, siue formam contractus, aut materiam, vel denique finem illius inspiciamus. * Quin enim locare suas decimas possint Prælati & Monasteria etiam laico, nemo unquam dubitavit: cum iure aperto permillum id sit, *Clem. 1. de reb. ecclæs. non alien. in fine, c. Vestra De locat. & conduct. c. fin. Ne prælati vires suas*. Quemadmodum etiam dubium nullum est, quin dictus Petrus easdè conducere potuerit; cum nihil per Appellatos allegatum sit, cur is illius contractus incapax iudicari debeat: quo cessante, juris præsumptione capax reputari debet. † Est enim edictum de personis contrahentibus, & iure commercij prohibitorium: ut quisque contrahere expresse iure non vetatur, eidem id permillum censetur, *Rubr. C. Quæ res venire non possunt & qui vend. vel emere vetuntur & ibi gloss. & Odo.*

In forma huius locationis defectus nullus conspicitur. † Primo, quia ad illud tempus tantum facta fuit locatio, ad quod de iure licuit, hoc est, ad non longum seu modicum tempus, *d. Clem. 1. in fine*; scilicet ad novem annos, ad quos ex communi sententia Doctorum locationes rerum Ecclesiasticarum valent, *Card. & alij in d. Clem. 1. Bald. Aug. Ioan. Imola in l. Si filio familias §. si vir D. Solutio matrim. Alex. cons. 17. Viso instrum. vol. 4. nu. 2. Decius cons. 204. in causa, Io. de Anania in d. c. fin. nu. 3.*

Neque secundo desideratur hic aliqua solennitas, in tam modici temporis locatione, nullam alienationis speciem sapiente, *d. Clem. 1. in fine*: †

quatinus illa in hoc contractu intervenisse reperietur ex

E

tur ex

tur ex superabundanti, quæ ad longioris temporis locationem alienationemque sufficere posset, hoc est, Capituli consensus ac tractatus pro maiori Monasterij utilitate; totiusque Conventus scriptura per sigilli tam Abbatis, quam Conventus appensionem; qui consensus ipsius Conventus pro superioris autoritate est; præsertim in non mera alienatione, Petrus de Anchor. in d. Clem. 1. nu. 17. Et de consensu, tractatu, evidentique utilitate non tantum hic enuntiative apparet (quo casu extrinsecus probatio illius requireretur, Alexan. d. consil. 17. nu. 6.) sed etiam dispositivè, & re ipsa; ut in tertio capite commodius dicitur. Ita ut solennitatis adminiculo concurrente, nullus scrupulus superesse possit, c. Sine exceptione xii. q. 2. c. 1. De reb. Eccl. non alien. Auth. Hoc ius porrectum C. De sacros. Eccl. cum solius Abbatis locatio sine consensu Capituli ad modicum tempus rata esse debeat, d. Clem. 1. in fin. Ioan. Anania in d. c. fin. nu. 3. vers. utrum autem.

Materia quoque idonea est ad validitatem contractus; usus scilicet rei pro pensione ad tempus. Diximus enim licitum esse res Ecclesiæ locare, d. c. Vestra. Et denique finis ipsius contractus reigeltæ autoritatem continere debet: quia in Monasterij utilitatem eidem Petro sic locata fuerunt hæc decimæ; ut iam mox obiter attigimus, & paulo post fufius dicitur.

Reliquum igitur est, ut ex capite nullitatis non potuerit impugnari prædictus locationis, conductionisque contractus; aut sententia Domini Officialis iustificari, qui ipse præsupposuit huius contractus validitatem, dum Appellatis per remedium restitutionis succurrit; quo non fuisset opus, si contractum reputasset nullum. * Extraordinario enim restitutionis remedio opus non est, quoties superest ordinarium, l. In causa l. 2. D. De minorib. Et cum ab initio in persona Petri non fuerit nullus, necesse est ut validus quoque censetur in persona uxoris; quam in omnibus actionibus, & obligationibus hæredem & successorum habet: cui defuncti pacta non merè personalia prodesse solent l. Si pactum de probat. & ex morte contrahentis non mutatur ius obligationis. Constituta igitur validitate dicti contractus ab initio, videndum, an ea perduraverit; aut ex alia causa extincta sit; quod utique probari debuit per Appellantes, præsumitur enim alioqui contractus stare, l. Sancimus C. De testam. Et excutendo acta, una tantum invenitur causa, quod scilicet tempore literarum inhibitoriarum, & primæ sententiæ, Abbas, qui Petro decimas locavit, fuerit defunctus; electo & constituto alio Abbate: ex quo sequi existimant, locationem per priorem Abbatem factam esse extinctam; nitentes id confirmare per consuetudinem & juris dispositionem. Sed de consuetudine hic agendum non est, quod illa nusquam sit per Reos probata, aut per Appellantem confessata. Imò per novissimam scripturam Appellatorum ab ea allegatione recessum; consistendo in solius juris scripti allegatione, quod scilicet successor Prælati non teneatur stare colonis. In quod solum nunc inquirendum est hic. * Et (anè licet latè pateat hic articulus, variè admodum per Doctores tractatus, in d. c. fin. & in d.

Clem. 1. Angel. conf. 245. Quia omne datum: ea tamen dumtaxat proferemus, quæ huc proximè pertinent; & in quibus Doctorum sententiæ conveniunt: veluti quod hic successor Prælati in Prælatura debeat huiusmodi temporalem locationem servare, & in eâ colono stare; ob id, quod hic concurrant tria, quæ ad perpetuam alienationem sufficere poterant. Primò, quod defunctus Abbas non suo sed Abbatiæ suæ nomine illas decimas locaverit: quod ex eo patet, quia solus non locavit, sed totus Conventus suam quoque interventionem & consensum adiunxit. Secundò, quod locatio ista initio & origine inspectis, continuerit utilitatem Ecclesiæ, ut mox dicemus. † Et tertio, quod intervenit sufficiens autoritas, hoc est, præter Prælati seu Abbatis voluntatem, Capituli seu Conventus consensus, qui hic pro superiore est, ut eleganter pet. De anchor. in d. Clem. 1. nu. 7. & sic ipsum contractum realizavit, ideoque successorem obligavit, Ant. De Butr. in d. c. fin. & ibi Ioan. de Anania nu. 3. Quæ Superioris etiam cessante autoritate, nihilominus successor colono stare debet: quia non tendit in evidentem Ecclesiæ suæ læsionem, ut postea dicitur; & ad modicum tempus contracta, etiam sine solemnitate locatio, iure subsistit, d. Clem. 1. in fine: & ob id secundum regulas omnium contractuum successorem tenet: successorem, inquam, non singularem sed universalem; qualis est quique Prælati, qui defuncto Prælato succedit.

Neque par est ipsius causa cum causâ nudi usufruarij, seu usufructuarij, qui locando ultra tempus vitæ locare non censetur, l. Si quis domum §. 1. D. Locati. Nam Prælati administrationem laxiorem & maiorem habet, & usufruario in perpetuis tantum alienationibus, aut quæ similitudinem perpetuarum alienationum habent comparatur, paror. in d. c. fin. & ibi Ioan. de Anania, ang. d. consil. 245. nu. 6. Et præterea usufructuarij nullus propriè in usufructu hæres intelligitur; cum ejus morte usufructus extinguatur, l. Sicut §. fin. Quis mod. servit. am. ubi moriente Prælato Prælatura durat & successorum admittit.

Et ut paucis rem absolvamus, quia hæc locatio non est facta per solum Abbatem defunctum, neque etiam de re ad solius Abbatis mensam spectante; sed æquè principaliter per Conventum de re communi: fieri non potest, ut successor non teneatur. Ita enim formaliter totum hunc juris articulum restringendo decidit Ant. de Butrio, per Ioan. de Anania relatus in d. c. fin. dum inquit: Si contractus principaliter fundatur in persona Conventus, vel æquè principaliter in Prælato & Conventu, mortuo Prælato successor tenetur stare illi, quod sic contractum est; quia hic non variatur persona contrahens. † Conventus enim non moritur; cum in una persona constare possit, l. Sicut §. fin. d. Quod cuiusque universi. & novus Prælati Prælaturam; cuius nomine contractum est, non mutat. † Accedit, quod d. regulariter ex corpore Conventus eligatur novus Prælati (pro ut hic evenit) qui cum inter cæteros Conventuales autoraverit contractum; eundem non rectè impugnatur, ne facto suo proprio videatur contravenire; & dum impugnat doli exceptione repelli potest, l. Venditor de evi-

De eviction. etiam dato quod ex parte Abbatibus contractui aliquid obijci potuisset. Quæ sententia æquitatem habet, ne contrahentes cum Ecclesia ad utilitatem Ecclesiæ decipiantur legis auctoritate, per hos, qui debito professionis & religionis exuberantiorē fidem & constantiam exhibere debent, l. *Tubemus* & ibi Bald. C. De sacros. eccl. Alex. Conf. 124. Omisus nu. 3. vol. 14. Et in eo sensu accepit hunc contractum Dominus Officialis, qui præsupposita validitate, & perseveratione contractus, etiam in uxore Petri, & in novo Abbate, adminiculo restitutionis, non declarationis extinctæ locationis dictis Appellatis succurrit.

Restat ut constituta utilitate ac continuatione ipsius contractus, videamus, an beneficio restitutionis rescindi potuerit. 12. Sane hoc negare nolumus, quin quo casu tenet defuncti Prælati sic nomine Ecclesiæ contractus, possit succedere per iterum succurri per restitutionē in integrū, c. *unde in integrū restituitur*. DD. in d. c. fin. Sed an ea restitutio conc. d. nra sit, à causæ cognitione dependet: neque nim ex eo solo, quod Ecclesiæ contraxit, aut Ecclesiæ nomine contractū est, restitutio cōcedenda; sed ita demum, si ex parte Ecclesiæ aut monasterij doceatur, ex locatōne monasterij esse circumventum; quia vel nimis paruo vel inidoneè locaverit; vel id quod locavit, expedire ut sibi retineat. 13. * Ecclesiæ enim jure minoris utitur, d. c. 1. c. *Auditu de integ. restit.* Ioan. And. in c. 2. eod. tit. lib. 6. & minor non aliter restitui solet, quàm illis concurrentibus. 1. Nam postea §. si minor. De iur. iur. l. Verum §. sciendum 1. Quod si minor §. non semper, l. Non omnia D. De minorib. præsertim in contractibus & negotijs non odiosis, quales sunt venditio, locatio, ceterique contractus bonæ fidei, gloss. in d. §. si minor. 1. Et licet minor non restituitur ob quamcumque læsionem, & non nisi ob gravem & manifestam, d. §. non semper: ita nec Ecclesiæ aut monasterium etiam in contractibus abalienationis, c. Ad audientiam De reb. eccl. non alien. & ibi gloss. in verb. enorme.

Atque inde est, quod Panormitanus, & alij 15. eum in hoc sequentes, in c. 1. De rest. in integ. in princ. Anhor. ibid. Io. De Anania ibid. nu. 4. ad hoc, ut Ecclesiæ adversus suum contractum, qui initio tenet, in integrum restituatur, requiratur concursus quatuor requisitorum: Primò, ut sit Ecclesiæ; Secundò, ut appareat manifeste esse læsam; tertio, ut enormiter sit læsa; & quarto, ut intra quadriennium petatur restitutio. 16. * Tam verò ex actis tam primæ, quàm secundæ instantiæ nusquam apparet de læsione Appellatorum aliter, quàm per propriam eorum allegationem: Imò vix per eam; cum in prima instantia nusquam positivè illam allegasse inveniatur. Quæ quidem nuda allegatio hinc sufficere pro obtinenda restitutione nequit Imò nec sufficeret juramento Prælati declarari læsionem ex contractu provenientem: quia oportet, ut diximus, esse manifestam læsionem; hoc est liquidò apparentem; probatam scilicet per testes, Panorm. in d. c. 1. nu. 10. vel partis confessionem, Ioan. De Imola in d. c. 1. nu. 2. Ita ut in hac materia non sit præsumptio ut inquit Aegidius Bellamera arguendum, in d. c. 1. nu. 1. Materia enim restitutionis, extraordinaria est, & obviat communi iuri; Conf. Wamef. Tom. 11.

ideoque restringenda, c. *Quia à iure De reg. iur. lib. 6.* Quinimò ex adverso constat ex actis primæ instantiæ hæc Petri conductio, longè meliorem fuisse factam Appellatorum causam; & sic contractum initum esse in evidentem illorum utilitatem: ut meritò restitutionis auxilium hic ab initio desperatum esse debuerit DD. in d. c. fin. De prælat. vices suas, d. §. sciendum Id autem probatur non tantum ex eo, quod ex adverso non probetur læsam fuisse Monasterium; sed ex eo quoque, quod per duo instrumenta per Appellatos in prima instantia exhibita constet, annis præcedentibus dictas decimas tantum fuisse elocatas centum & decem Hornensibus florenis; quas præfatus Petrus conduxit centum & viginti Hornensibus florenis, & sex sextarijs vini Rhenensis boni singulis annis, durante hoc novennio solvendis; additis in parata pecunia centum Hornensibus, quos etiam constat realiter solutos per oblationem restitutionis in prima instantia factam. Ita ut pro perceptione earum decimarum singulis annis solvere in effectu debuerit dictus Petrus, centum triginta septem Hornensibus: quæ res per comparationem & excessum mercedis, liquidam probationem evidentis utilitatis demonstrat.

Quibus non obstat, quod pro parte Appellatorum allegatum est, decimam controversam sub oneribus exinde excurrentibus, elocari solitam; & quod Ioanni Wirmans & Georgio Keskens postea longè pluris elocata fuerit: Nam quod ad posterius attinet, nihil probatū reperitur neque in prima neque in secunda instantiæ; etiam si appellati constanter dicant per exhibitam arrendam & per appellantem agnitam, constare. Nam ea exhibitio & agnitio nusquam invenitur; & quæ exhibitæ reperiuntur in actis primæ instantiæ duo instrumenta, loquuntur de locatione non posteriore, sed multis annis antecedente: scilicet de arrenda sex annorum post annum 1531. immediate sequentium; continentque, ut diximus, longè minorem mercedem, quàm quæ Petro locatæ fuerunt decimæ. Verè ex comparatione illarum antecedentium arrendarum non potest constare de læsione posterioris arrendæ quoad mercedem. Quod ad prius attinet, perinde id quod non est satis probatum. Nam licet in dictis duobus prioribus arrendis de anno 1553. inveniantur dictæ decimæ sic locatæ, ut conductores subeant singula onera, ad quæ decimæ obligatæ existunt: ex eo tamen non sequitur posterierem hanc locationem, si in ea huiusmodi onerum mentio omilla fuisset, continere læsionem, præsertim enormem: quod per illa instrumenta non doceatur quanti, & quibus oneribus locatæ sint decimæ annis proximis, hanc contentiosam locationem antecedentibus; quod esset necessarium ad demonstrationē læsionis, ex sequenti contractu: ex separatim enim, nihil concludenter inferitur; & ratio temporum, quod à finitis illis duabus locationibus sex annorum, hoc est, post annum tricesimum primum, usque ad annum 1553. quo initium habitura erat hæc Petri conductio, intercessit, efficere potuit, ut decimæ fuerint minoris pretij; ideoque ampliore probatione opus fuerit ad demonstrandum manifestam læsionem. Denique

que cum pro parte Appellatorum non sit deductum aut allegatum quæ & quanta fuerint, aut sint illa onera; nondum dici potest manifestè probata læsio: potissimum propter incertitudinem pretij ac mercedis supra deductam, cuius augmentum pro huiusmodi oneribus intelligi & præsumi deberet. Ne tamen hic ulterius hæreamus, aperte satis constat Petri locationem factam fuisse sub modo & conditione ferendorum onerum, quæ priores conductores aliquando subferunt. Expresse enim dictum fuit in contractu Petri, quod ita haberet conductas has decimas, sicut antea Ioannes Wirrans, & Georgius Keskens eas habuerunt. Vnde cum relatum sit in referente, *l. Affertoto de hered. instit. Authen. Si quis in aliquo C. De edendo*, & per dicta duo instrumenta ab Appellatis exhibita, constet eisdem eâ lege conduxisse, sequitur Petrum quoque sic conduxisse. In cuius confirmationem facit, quod Rea in executionem huiusmodi obligationis subeundorum onerum, obtulit in prima instantia Domino Abbati cautionem de intertenenda campana, & candelis Ecclesiæ; quæ quantum conjecturâ assequi posuimus, onera sunt dictarum decimarum in cæteris alioqui liberarum. † Præsumitur enim unaquæque res libera, donec onus aut servitus ex adverso probetur, *l. Alius & ibid. gloss. 1. C. De servit. & aqua*: quod hic per Appellatos probatum non est. Cum ergo hæc locatio sit legitimè contracta, & Monasterio utilis, aut saltem nullam illius evidentem aut enormem læsionem, de qua constet, contineat; concludendum est remedio restitutionis in integrum rescindi non posse. Atque ob id Domini Officialis sententiam prorsus esse iniquam; utpote contra ius constitutionis, & partis, nullis læsionis allatis probationibus latam: ideoque per Dominum Iudicem appellationis revocandam.

† Et quia Appellans in omnibus & per omnia ¹⁸ legi contractus paruit, offerendo & realiter præstando cautionem pro solvenda mercede, aliisque faciendis, ad quæ ex lege contractus tenebatur; liqueatque supradictis evidenter Dominum Abbatem & Conventum ad huius contractus observationem teneri; partes Domini Iudicis erunt, ut declarat contractum validum esse, & Appellatos ad illius observationem teneri; per solutionem scilicet interesse pro annis duobus præteritis, & præstationem patientiæ utendi fruendi iisdem decimis, pro reliquis septem annis futuris, *l. Ex conducto, l. Si in lege §. si colonus D. Locati*, aut saltem si hoc Appellans elegerit ad solutionem interesse pro iisdem annis; † Non obstante, quod alijs decimatoribus hæc decimæ sint locatæ, & earum occupatio illis tradita: quia illa traditio & occupatio facta est per viam attentatorum, & spoliationis in præjudicium litispendentiæ; attentâ possessione Appellantis priore in prima instantia allegatâ, & per partem appellatam per taciturnitatem satis agnitâ post decretum D. Officialis de respondendo ad huiusmodi possessionis allegationem; cui Appellatorum syndicus contumaciter non paruit, *l. De arate §. qui tacuit De interrogat. actio. Ita ut tam ratione prioritatis contractus, quam traditionis, alijs decimatoribus conducentibus Appellans censeri debeat potior, l. Quoties*.

De rei vindic. l. In operis D. Locati. † Et eâ possessio cessante, adhuc debet appellans esse potior: ob id, quod ea, quæ de prioritare tradita possessionis traduntur, in d. l. Quoties, cessent in contractibus Ecclesiasticarum personarum; quæ amplius fidem exhibere, & à deceptionibus abstinere debent, ut eleganter tradit Iason, in d. l. Quoties nu. 9. Novissimè quia ex iisdem actis citra novam aliquis peremptoria allegationis deductionem, hæc secunda sententia ferenda venit, & secundum ea, quæ supra diximus, literæ inhibitoriales per Appellatos sunt revocandæ ac cessandæ; & idem Appellati ad huius contractus observationem condemnandi: Officium quoque Domini erit, eisdem Appellatis condemnare in omnibus expensis tam primæ, quam secundæ instantiarum: ob notoriam, & ex actis relucentem eorum iniquitatem, ut notat Guido Papa. decis. 137.

De Locato & Conducto.

S V M M A R I V M.

Colono an stare teneatur successor singularis.

CONSILIVM CCCXXV.

Est supra consil. CCCXIII. ideoque hic omisum.

De Locato & Conducto.

S V M M A R I V M.

Successor in beneficio an locationi prædecessoris suo stare debeat.

1. Colono an stare debeat prædicti successor.
2. Prælati locare possunt ad modicum tempus.
3. Nemo de iure debet beneficio Canonis.
4. Prælati & canones in agis similes est quam usufructu.
5. Beneficij aut simplex usufructu similis est.
6. Prioratus regularis simplex beneficium est.
7. Conventum qui & quot constituent.
8. Vicarius temporalis a perpetuo distat.
9. Coadiutoris consensus an requiratur in beneficij relatione.
10. Coadiutoria cum futura successione iure exorbitat.
11. Ecclesia pro annuo canone an locari possit.
12. Vicaria beneficij conduci non possunt.

CONSILIVM CCCXXVI.

PERPLEXAM satis quæstionem Iuris habet facti species proposita per Dominum Priorat S. Prejecti prope & extra muros Oppidi Bethuniensis; † ideo quod communi opinione receptum sit, *DD. in c. fin. Ne Prælat. vic. sum & c. successorem Prælati*, seu ejus, qui administrationem habet, stare debere colono prædecessoris: cum sit universalis successor; qui ideo favorabiliter prosequi debet, quos novit suo prædecessori fideliter paruisse, *c. Hæc huius placiti xii. q. 2. Imol. in d. c. fin.* * Permissum namque est ² Abbatibus & Prioribus Regularibus locare ad modicum tempus, *Clem. Monasterium de reb. Eccles. non alien.* Ex quo hoc quoque consequitur, quod si pendente locatione moriatur locator, successor ejus teneatur, quod reliquum est temporis conductori indulgere, ac permittere: † ne ³ qui fiducia canonis cum Ecclesiastica perso-

na con-